

Гендер... Популярне слово з незрозумілим значенням, але точно про жінок-феміністок, які хочуть бути на рівні з чоловіками у всьому. Кухня, діти і хатня робота не для них. Це стереотип, який досі, на жаль, залишається у переважній більшості українського суспільства. Але гендерна рівність сьогодні – це точно не про намагання жінок бути на рівні з чоловіками. Цього вони вже досягли. А про що тоді? Про це знають заступниця міністра соціальної політики з питань європейської інтеграції Олександра Чуркіна і Анна-Вікторія Воронцова, (Шеф-редактор журналу «БізнесWoman», радник заступника Голови КМДА з гендерних питань). Ці дві жінки працюють для того, щоб українці вийшли за рамки своїх уявлень про гендер, про права людей і зламали свій конструктор стереотипів про рівність.

Спілкуємося під час соціально-економічного форуму «Соціальні права, як механізм розвитку гендерно-збалансованого людського капіталу» у Києві 18 червня. Олександра та Анна-Вікторія виступили співorganizаторами заходу. У столиці він пройшов вперше.

Значну частину своєї роботи на відповідальній колісній посаді Олександра Чуркіна приділяє питанням гендеру. Як уже ви зрозуміли не все так однозначно. Сучасний світ постійно змінюється і стрімко розвивається. І Україні не стоїть на місці, рухаючись у тому ж тому напрямку, зокрема і в питання гендерної рівності, вважає Олександра. Однак в нашому суспільстві питання гендерної рівності між жінками та чоловіками розуміють доволі буквально, хоча це тільки верхівка величезного айсберга.

– Почнемо з простого і ви все зрозумієте, – розповідає Олександра. – Щоранку в Україні прокидається декілька десятків мільйонів жінок. Частина з них живе у містах чи невеликих містечках, інші – в селах. Стартові позиції у них різні – хтось іде на роботу з середньої зарплатою біля 9 тисяч гривень. Дорогою відводить дітей у садок. В цей час інша жінка того ж віку. А можливо з такою ж освітою чи фахом вигонить худобу в поле, потім йде на город. Дітей відведе у дошкільний заклад, якщо він є в селі. Якщо в сусідньому – то в більшості випадків, діти будуть дома з мамою чи старшими родичами. Розмір соціальної допомоги від держави в жінки у місті і в селі буде однаковий. Тоді ви скажете – хай в селі розвиває свою справу, продає овочі, робить бізнес. Я згодна. Але не всі це можуть і вміють. А знайти роботу там справді не так просто як у місті. Виїхати у місто – теж не для всіх. Замкнене коло? Ні. Це питання доступності і рівня життя для людей у різних місцевостях. І це питання гендеру. Інша ситуація – люди з інвалідністю. Що ми можемо сказати про реалізацію їхніх прав? Вони можуть працювати там, де хочуть? Жити там, де хочуть? Відвідувати всі заклади, що й ви? Ні. Це знову про гендерну рівність. А те, що гендер це тільки про обмеження чи утиски прав жінок – це стереотип. Він чомусь засів у головах багатьох. А насправді все давно зовсім не так. Це набагато глибше питання. І ми працюємо у цьому напрямку. Рік тому в Україні ухвалили важливі документи для реалізації національних пріоритетів у сфері гендерної рівності. Зокрема, Державну соціальну програму забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків на період до 2021 року і Національний план дій CEDAW, з виконання рекомендацій, викладених у заключних зауваженнях Комітету ООН з ліквідації дискримінації щодо жінок. Також маю сказати, що дотримання принципів демократії, прав і свобод людини є одним із загальних принципів асоціації між Україною та Європейським Союзом. Забезпечення потреб кожної людини, зокрема через належне фінансування послуг населенню. І це теж до нашого питання. Тому наступним кроком має стати повноцінне впровадження гендерно орієнтованого бюджетування по всій країні. Коли держава піднімає ці питання, їх публічно обговорюють, то зміна ставлення до гендеру і в суспільстві є не за горами.

Про зміну ставлення до гендеру в українському суспільстві варто говорити, тоді й ставлення і масштаб проблеми стане зрозумілий громадянам, розповідає Анна-Вікторія Воронцова.

-Колись натрапила на соціологічне дослідження чи експеримент щодо розуміння гендерної рівності киянами. Всі питання зводилися до рівності між статями чоловіка й жінки, – говорить Анна-Вікторія. – Але ми це давно пройшли. Сьогодні українки воюють на рівні з чоловіками, служать у поліції, працюють на відповідальних посадах на державній службі, реалізують себе у політиці, науці, високотехнологічному сільському господарстві і бізнесі. А ще є чоловіки. І сьогодні їм доводиться іноді боротися за свої права. Нам потрібен баланс. Не варто конкурувати один з одним, а ставати кращою версією себе. І що важливо – щоб тим, хто немає такою можливості для самовдосконалення, має допомогти держава, громадські організації і просто ті, хто має таку можливість. Допомогати реалізувати свій потенціал, стати економічно незалежним, успішним і щасливим.

На форумі ми зустріли багатьох людей з України і гостей з-за кордону, які вийшли за межі поняття яка стать важливіша, сильніша і потрібніша. Реалізують свої проекти, дбають про державу і бачать позитивні зміни у її ставленні до багатьох питань. Бо якщо сьогодні ми говоримо про гендерну складову суспільного життя, то завтра можливості багатьох українців стануть на одному рівні з жителями ЄС. А це вже тема переходить від гендеру до якості життя... конструктор у наших руках.

[MPR Communications Group](#)

Phone: (067) 931 38 85